

NADBISKUPIJA ZAGREBAČKA

RKT. ŽUPA SV. ANTUNA PADOVANSKOG

HR - 10000 Zagreb, Sveti Duh 31

tel. 01/3771-555, fax: 01/3757-675

www.sv-antun.hr e-mail: zupa.sv-antun@zg-nadbiskupija.hr

MISA VEČERE GOSPODNJE

Zagreb, 13. travnja 2017.

fra Josip Blažević, provincijalni ministar

HOMILIJA

Veliki četortak – gesta pranja nogu

„Ja ću te noći proći egipatskom zemljom i pobiti sve prvorođence u zemlji egipatskoj, i čovjeka i životinju.“ Razlog je vrlo jednostavan. Izraelski narod bio je Božji narod. Bio je Božji izabranik, Božji prvenac, njegov prvorođenac! I kada su se Egipćani drznuli dirnuti Božjeg jedinca, zjenicu Božjeg oka, iskusili su srdžbu živoga Boga. Prvorođenci egipatski bili su cijena kojom su Egipćani platili zlostavljanje Božjeg naroda. A krv životinja, kojom su Izraelci poškopili dovratnike i nadvratnik kuće, bila je zaštitnički znak. Ta životinjska krv nagovještaj je Kristove krvi koja se proljeva za nas! Evanđelist Ivan bilježi da je Isus ubijen na blagdan Pashe, u vrijeme kada su se u jeruzalemskom Hramu klali žrtveni janjci. Tako je svojom smrću Krist ostvario ono što je židovska Pasha simbolički naviještala. Obredima Velikog četvrtka ulazimo u ovo veliko otajstvo Kristove otkupiteljske žrtve.

Gesta pranja nogu toliko je snažna, i važna, da je evanđelist Ivan potpuno izostavio opis ustanovljenja euharistije. Ali ona je nerastavljiva od euharistije. Kao i od sakramenta svećeničkog Reda što ga je Isus ustanovio na današnji dan. Tijesno nas povezuje s blagdanom Židovske Pashe.

Danas se o ljubavi puno govori, piše i pjeva. Snimljeni su mnogi filmovi na temu ljubavi. S druge strane, silno je mnoštvo razočaranih ljubavlju i ljubavima, izranjenih, prevarenih, ogorčenih.

Tolike rastave brakova, nevjere, prevare, razbojstva ljubomornih drugova, kao i napuštanje svećeničkih zvanja, potvrđuju da imamo krivi pojam o ljubavi. „Ništa

ljubavi nije toliko slično kao požuda“, piše B. Pascal, „i ništa nije toliko oprečno kao požuda.“ Svoje osjećaje, sviđanja, navezanosti i ovisnosti, pa i strahove, sve to, i još štošta drugoga, mi pogrešno poistovjećujemo s ljubavlju. Funkcioniramo po principu dječjih igrica: „Volim te – ne volim te!“

Isus Krist je najizvrsniji učitelj ljubavi što je prošao kuglom zemaljskom. On je objava Božje ljubavi. Utjelovljena ljubav. Danas postoje razne škole i fakulteti, za pekare, ljekare, cvjećare, pilote i astronome, ali nam nedostaje najvažnija škola, najvažniji fakultet. Isus je ustanovio baš njega. Fakultet ljubavi. Obično vjerujemo kako je ljubav nešto što je svim ljudima urođeno. U tome ima nešto istine. Ali za ljubav je potreban odgoj. Zamislite frizera bez zanata, pilota bez iskustva, kirurga bez fakulteta. Teško bi im se tko prepustio u ruke. A kada je riječ o ljubavi, na tome području podložni smo sapunicama. Isusova škola ljubavi najveća je revolucija u povijesti čovječanstva koja tek treba započeti.

Njezine važnosti postajemo još više svjesni u današnjem vremenu obezvrjeđivanja čovjeka, zatvaranja radnih mjesta, prijetnji otkazima, izrabljivanja jeftine radne snage, tolikih naših sugrađana koji žive na rubu siromaštva jer su spretniji sebi prigrabili neusporedivo više nego im je potrebno. Isus nas poziva za svoj stol, kraljevsku trpezu, pri čemu sam se opasuje i poslužuje. Služenje je Božji posao. Kraljevsko poslanje. Njegovi su učenici oni kojima je služenje u krvi, predstavlja im radost, koji su njegovim duhom služenja zaraženi. Ako su i nezaposleni Isusovi učenici nisu besposleni, volontiraju, pomažu u humanitarnim udrugama, unutar vlastitih župa, karitasa, služe gdje god im se pruži prilika. Oni svoje talente nisu zakopali a nagrada im je već to što im je život ispunjen služenjem po uzoru na Učitelja. To izvodi Kristov Duh u njima. „A nema li tko Duha Kristova, taj nije njegov“ (*Rim 8,9*) piše sv. Pavao.

Pred otajstvom prekomjerne ljubavi Božje, o kojoj razmatramo ovoga Vazmenog trodnevlja, isti sv. Pavao piše: „Ljubav nas Kristova obuzima kad promatramo ovo: jedan za sve umrije, svi dakle umriješe; i za sve umrije da oni koji žive ne žive više sebi, nego onomu koji za njih umrije i uskrsnu“ (*2Kor 5,14-16*). Gesta pranja nogu predstavlja gestu konkretne ljubavi, služenja, ali apsurdnosti služenja koje svoj vrhunac pronalazi u zamjeni života, davanju života za nas, smrti umjesto nas. Najprije nam noge pere vodom, potom krvlju. Isusovi smo učenici u mjeri u kojoj nas pokreće isti Kristov duh sebedarja, služenja, darivanja, najprije čaše hladne vode a potom, ako ustreba, i krvi za bližnjega.

Isus nije nikakav zanesenjak, entuzijast s glavom u oblacima. On je svjestan svoje skore okrutne smrti u Jeruzalemu. Ide joj slobodno u susret.

Nije žrtva namještenog procesa u koji je ulovljen kao u stupicu, niti okrutne sudbine kojoj nije mogao izbjeći. Život mu nije uzet, nije otet na silu, nego je Isusova

smrt plod njegovog izbora, kako sam svjedoči: „Nitko mi život ne oduzima, nego ja ga sam od sebe polažem. Vlast imam položiti ga, vlast imam opet uzeti ga.“ (Iv 10,18). Služenje je Isusov slobodni izbor. Smrt je zadnja dionica njegovog puta služenja.

Prigibajući se nad prljavim nogama svojih učenika, Isus iscjeljuje noge ranjenog čovječanstva, od naših praroditelja koji su krenuli pogrešnim smjerom i povelu svijet u ponor, preko nas danas na ovoj euharistiji, pa sve do posljednjeg Adama koji će krivudati ovom zemljom. Služenje najtješnje povezuje s euharistijom koja predstavlja ekspanziju Božje ljubavi. Ona je nastavak Kristova služenja i najtješnjeg sjedinjenja Krista s ljudima. Euharistija je znak Isusove stvarne prisutnosti među nama. U sve dane do svršetka svijeta. U euharistiji kuca Isusovo srce za svakoga od nas. U euharistiji je uho koje sluša sve naša vapaje i prošnje. Ali od euharistije dijeli nas naša nevjera. Toliko puta dnevno prolazimo pored otvorenih crkva u kojima nas Krist čeka, ali mi u njih ne navraćamo. Kad bi prolazili pored kuće dobrog prijatelja vjerojatno bi mu kucnuli u prozor, mahnuli, pozdravili ga, svratili na kavicu ili čašicu razgovora. Kada je riječ o prolazu pokraj crkve u kojoj stanuje euharistijski Isus, ne postupamo tako. Ljudima se često jadamo, makar nam već i sam njihov pogled govori da nas ne razumiju ili da smo im dosadni. A Isus nas čeka, dok crkve zjape prazne, u mnogima i cjelodnevna euharistijska klanjanja, a mi katkada ni za nedjeljnu misu ne marimo, uvijek nam je važnije nešto drugo.

„Zato su među vama mnogi nejaki i nemoćni, i spavaju mnogi“ (1Kor 11,30), piše sv. Pavao. Zato je među nama tako malo svetaca. Zato jer ne vjerujemo u Isusovu euharistijsku prisutnost. Zato ne možemo ni ploda donijeti. „Bez mene ne možete učiniti ništa“ (Iv 15,5), kaže Isus. Oslobodimo se svih drugih pobožnosti i zamijenimo ih s pola sata dnevnog boravka pred Presvetim Oltarskim Sakramentom i naš će se život zauvijek promijeniti. Ali kao da nam je teško u to povjerovati. „Kad Sin Čovječji dođe, hoće li naći vjere na zemlji?“ (Lk 18,8) – odzvanjat će Isusovo pitanje do konca svijeta. „Ja sam s vama, ne bojte se!“ Isus je s nama da bi naš život postao Euharistija. „Primjer sam vam dao da i vi činite kao što ja vama učinih.“ (Iv 13,15)

Važno je ispravno razumjeti ove Kristove riječi. Isus je umjesto nas umro. Više nismo svoje vlasništvo. Mi pripadamo Isusu Kristu. Kristovo smo vlasništvo. Sebe njemu dugujemo. Život nije naše pravo, nešto što se samo po sebi razumije, nego povlastica. Dužni smo ga položiti za svoju braću kad nam se za to pruži prigoda – Isusu na spomen. Uglavnom ćemo ga žrtvovati kroz minute, sate ili dane služenja, tihoga i samozatajnoga, u obitelji, kod bolesničkog kreveta, na radnom mjestu, školi, u raznim životnim situacijama u kojima ćemo se za života naći. Neki će sretnici, a to je znak posebne Božje milosti, moći svoj život položiti u zamjenu za život svojih bližnjih, poput sv. Maksimilijana Kolbea u bunkeru gladi Auschwitza, u zamjenu za život oca jedne obitelji, ili sv. Ivanke Berette Molla, majke i liječnice, koja je svoj život dala da spasi svoje peto dijete. Sjeme može donijeti ploda samo ako umre. Pranje nogu je više

od obreda. Ono je bratska ljubav na djelu. Ono zahtjeva da ga i mi u život provedemo. Da mi postanemo Euharistija. Euharistija koja će hraniti nove naraštaje koji će iz nas doći na ovaj svijet.

Draga braćo i sestre!

Dok svoj braći svećenicima, okupljenima oko ovog euharistijskog stola, izražavam iskrene čestitke na današnjem Danu svećenika, i zahvaljujem im na svećeničkom služenju kroz proteklu godinu, obraćam se i svima vama, štovateljima sv. Antuna Padovanskoga, našim župljanima, osobito obiteljima, djeci i mladima, pozivajući vas na molitvu za nas svećenike. Svećenik živi od molitve. Potrebna nam je vaša molitva. Hvala na svim dosadašnjim molitvama. Osobita molitvena nakana ove godine sv. Josipa neka bude za nova svećenička i redovnička zvanja. Zvanja su kao endemske vrste. Uspijevaju tamo gdje im odgovara klima. Zvanja se rađaju i uspijevaju u molitvenom ozračju. Bude se u molitvenim zajednicama, obiteljima i župskim zajednicama u kojima se za njih moli. Ministranti mogu biti posebno rasadište duhovnih zvanja. Potaknite djecu da im se priključe.

Sv. Josip koji je na osobit način bio Isusov i Marijin čuvar, neka bdije nad našim obiteljima da nam Gospodin udijeli novih i svetih svećeničkih zvanja. Amen.